

кото я гласъ държеше. Не знаеше, де да се дѣне: — огнена мжка я горѣше.

Нашитѣ я оставиха на воля да плаче, защото страшнитѣ пожари въ душата само поройни сълзи могатъ да гасятъ. Мама, баба, тате, близки роднини, дошли да утѣшаватъ тета, свиха се, сгушиха се, кой дето свърне. И тѣ плачеха. Немощни се указаха да я утѣшатъ. Напротивъ — тя зарази всички съ своя плачъ. Заразата се разнесе и въ околнитѣ кѣщи: всички, които я чуваха, плачеха съ нея заедно. Съ чудно сладкъ гласъ тя вдъхновено импровизираше, лѣеше пѣсни и нареждаше случки изъ живота на прекрасния юноша. Тя вече не плачеше, а пѣеше. И следъ всѣка строфа спираше за мигъ и, сякашъ се смѣеше . . . хахахаааа . . . ! И отново подхващаще.

Отдавна бѣше настанала тиха лунна нощъ. Всичко бѣ замлъкнало, замрѣло. Не лаеха ни кучета дори. Само Тетиния гласъ, нейната дивна, безкрайно тѣжна пѣсень разливаше своитѣ вълни надъ цѣлия градъ и напояваше съ безнадееждна скърбъ всичко живо. Нареждаше тя, край нѣмаше:

— Димитреее, колко близкъ билъ твоя край! Защо е за мене отсега животъ? Откъснато лале отъ своя стрѣкъ трае день до пладне! И за мене е вече зинала черната земя — чака и мене да глѣтне. До вчера, вика се — каква сладка надежда топлѣше гърдитѣ ми, какво сѣино слънце грѣеше въ душата ми! Азъ те усѣщахъ, на кждето и да се обърнѣхъ, азъ те виждахъ дори и презъ високи планини. Азъ плувахъ въ твоето присѣствие, като моренъ пѣтникъ презъ лѣтни марани въ прохладни води. Страшна смъртъ, черна смъртъ те изтрѣгна отъ моитѣ пригрѣдки. Раздѣла! — бездѣнна пропасть — тя отвори между мене и тебе. Не! милий мой, моята любовъ е по-силна отъ смъртъта. Ето ида скоро при тебе!

Румѣна зора се зазори.

Цѣла нощъ тета прекара на чардака въ бурни ридания. Най-сетне студени лѣчи озариха нейното лице. Страшна